

НЕНАСИТНАТА ПОТРЕБНОСТ ОТ МУЗИКА

Неделният преднобеден концерт на камерните формации при Русенската държавна филхармония би могъл да се окаже чести като творчески подвиг. Дванадесет часа след тежкия премиерен концерт деветимата елитни оркестранти застанаха отново пред фестивалната публика. Но този път, в новата изложбена зала, те нямаха помощта на многолюдния оркестър, нито пък зависеа от диригентската палка. Защиатаваха своя извънслужебен труд. Проверяваха инструменталните си качества и артистичен вкус в деликатния микросвят на камерния жанр, където всяка дракотина се вижда като през лупа, а всеки шрих и динамичен знак имат повисе на художествена стойност.

Не бих могъл да си обясня този риск, освен с ненаситната потребност от музика. Защото няма истински музикант, който би се задоволил с колективната анонимност на симфоничния оркестър, без да чуе собствения си глас в изповедната интимност на квартета или квинтета. Са

мо там неговата индивидуалност зазвучава с по-тих, но съкровен глас, а ансамбълът не поглъща, а освобождава творческите му сили.

Концертът доказва артистичните права на всички участници. Ревностният критик би посочил някои незначителни грешки, недоработени места или спорни тълкувания (колко широко е понятието „интерпретация“!), но едва ли би обвинил и двата състава в излишна самонадеяност. Напротив, респектиращият им професионализъм е белег за добре оценени лични и колективни възможности и достатъчна художествена зрелост.

Който е слушал внимателно концертите на Русенската филхармония, знае какво представляват флейтистът Петко Томанов, обонистът Пламен Павлов, кларнетистът Любомир Кръстев, фаготистът Михаил Илиев и валдохорнистът Володя Николов. Чухме ги като изявени солисти и в „Малка камерна музика“ от Хиндемит. Не бих казал, че си съперничеа, макар че всеки имаше достатъч

но поводи да се профилира. Капризните миниатюри (всяка различна по стил и ритъм) просто налагаха и съответните характеристики (може би най-трудния проблем при стиловете „изпипване“ на пиесата). Във всеки случай конструктивният маниер на Хиндемит не остана оголен в чисто графичните линии, а зантригува с остроумното „прехвашане“ на солиращите инструменти. В това изпълнение имаше инструментален блясък и впечатляващ ансамбъл (предвид младостта на състава). „Лятна музика“ на С. Барбър потвърди високата доза инструментализъм, с който засега съставът компенсира ансамбловите си проблеми (предимно в обогатяването и съгласуването на тембровите бои). Но няма съмнение, че духовният квинтет ще изиграе важна роля в русенския музикален живот.

С по-дълъг стаж от своите колеги, музикантите от струнния квартет показаха и по-широка звукова палитра. Задължаваше ги и Струнният квартет фа мажор от Равел с акварелната си фактура и тънко преливащи си нюанси. Тук като че ли бяха най-големите успехи на квартета — деликатно „смесване“ на боите, изящни динамични преходи, изразителна фразировка, лирична вгълбеност... Малките неточности в отделни моменти не повлияха на общото поетично настроене, нито понижиха инструменталния „коэффициент“ на състава. Да не забравяме и възможностите на първия цигулар Георги Чернаков, втория цигулар Емил Шейтанов, виолиста Георги Найденов и виолончелиста Георги Ангелов!

Никола БОЗДУИАНОВ